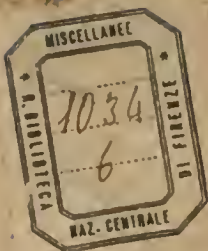

1034

09

XXXVIII

6-1

CXCIV

Legato D. Guiseppe Antonio Francesco
Des Marchis

1034 G

DE DIVO
IGNATIO
LOYOLA,
ORATIO.

A NICOLAO CECCOPERIO
MASSENSI

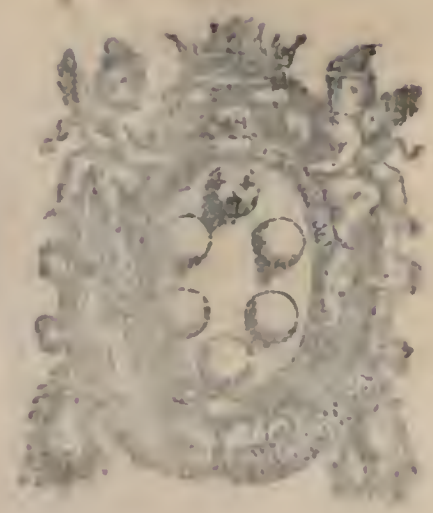
SENIS PVBLICE HABITA.

SENIS, Apud Bonettos, Typis Publicis. 1636.

Superiorum permisso.

DE DIVO
IGNATIO
LOYOLA
ORATIO
A NICOLAO CACCOPERIO
SACR. THEOL. MAGISTRO
SACR. PALATII HABITA.

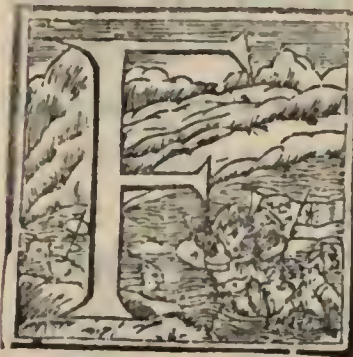
Faint, illegible text at the bottom of the page, possibly a library stamp or publisher's information.

SERENISS^{MO} PRINCIPI
LEOPOLDO
 DE HETRVRIA.

NICOLAUS CECCOPERIVS F.

LELIX, faustumque hoc mihi accidit, Serenissime Princeps, vt de IGNATIO verba facturus, tuam, ad quam properem, sortitus sim benignitatem. Nimirum Ignatianæ virtutis lux, orationis meæ tenebris adumbrata tui animi exponi debuit oculis, Maternam Aquilam ad Solis radios inconniuentem imitantibus. Quod itaque hoc nomine tuum est, humaniter excipiendo tuum esse confirma. Vale.

ORATIO.

Vicunque fabulosum antiquitatis Prometheum, ut conflatam è cœno simulacra animaret ad vitã, ignem è Cœlo subripuisse sagaci finxit mendacio; is, si hoc sæculo esset, sapiens profectò, ac salubre inuentum eo ingeniosius, quo verius in **JGNATIUM**, hoc est nobiliorem Prometheum transtulisset, A. A. qui videlicet, quantum vitalis santi-
monia ignis è Cælo hausit, ad humilia hominum corda, & rerum humanarum appetitione penè cœnosa excitanda, incitandaque ad Cœlestia, & quasi animanda, nobilius in opus usurpauit. Quid ni enim corda incitaret ad sublimia, qui vel ipso Nomine ignis erat, elementorum vehementissimus? Ab hoc igne, qui ardet in Nomine, mei gelu ingenij in flumen Orationis eliquari, facere non possum, quin fatear. A. A. quamuis inter eius ful-

gores meorum verborum tenebras collocare temeritatis sit, quam tamen in me admodum reprobare nequitis, quoniam, si Tullio fidem habemus, ea est florentis aetatis. Ad huius itaque ignis splendorem vestrarum mentium acies conuertite; usque vestra benevolentia claritatem adiungite. Ut ex pueris excessit Ignatius ab aula Hispaniarum ad Pompelonensem arcem, tum temporis obsidione pressam, profectus est caduca gloria miles. Ad huius defensionem cum attentius vigilat, ab aerei tormenti globo in terram deicitur. en, iam Ignatium, quasi dua sibi fortuna partita sunt; quippe qui vel Antheo felicior, ex illo in terram lapsu, novas contrahit vires, non amplius terra, sed caelo militaturus. Claudicauit tunc in scelerum via, ut in via virtutis praeuolaret. Editus ille, è militari tormento sonus, à somno vitiorum expergefecit Ignatium. Et nimum quantum profuit explodi tormentum illud: Nam ex fumo inde emisso, sibi nubem conflauit, qua eius animus in caelum eueheret. Cuius rei certissimo argumento est, quod ipsum Deum, una cum Maxima Virgine, Diuino circumdatum lumine

7

ne aspexerit: quod quidem Ignatio gratulari
debeo. Nam si sol iste noster, Cyro quondam
dormienti visus, Persarum presagiuit imperium:
quidni Caelestis iustitia sol, Caeleste regnum au-
guraretur Ignatio? quo ut potiretur ille, ad
montem Serratum se contulit, locum scilicet,
Caelo propriorem. Nec mirum, si tam cito cur-
su ad Caelum, vel fracto crure contendit: nam
in via virtutis sine culpa cuiuspiam pondere
nemo claudicat. At quia Caeleste regnum vim
patitur, hic cepit suo corpori penas infligere
Ignatius, esuriendo, sitiendo, algendo, aestuan-
do. His telis, quasi nouus Apollo, suarum cu-
piditatum Pythona interfecit. Hac nimirum in
palestra Christi generosus Athleta multo acrius
exercebatur, quam Veteres, aut Lacedaemones,
aut Romani: quorum in pugnando nuditatem
ut imitaretur, arma sua in templo Deiparae sa-
cro suspendit. Et mirum nobis videri non de-
bet, cum sub exercituum duce exerceretur, si
tantum profecerit, ut supra commentitiam Gi-
gantium audaciam penetrarit, cum videlicet,
septem dierum spatio ab alienatus a sensibus,
per immensitatem Caeli spatatus est. In nunc, es
flam-

flammam, quæ è militari illo tormento emissa
 fuit, Ignatij animo, non onus, sed oneris leua-
 mentum adiectam esse; nega, si potes, cum tam
 ex facili feratur in Cœliũ. Sed meritò illi terra
 iam sordet, si Cœli nota est pulchritudo. Terra
 enim cœlestibus animis sordidum sepulcrũ est.
 In hac Ignatius peregrinabatur animo, non
 habitabat; dumque in litteraria palastrã ver-
 bum amo discit, cuncta terrestria amare de-
 didicit. sed quò istis puerilibus studijs prope-
 ras Ignati? an ad eloquentiam? sed mirum
 quantum animos inflãmare edoctus iã es. Tes-
 tis mihi est unus, instar omnium iuuenis, quem,
 vel in frigidissimis aquis exastuans, tuus ad
 virtutem ardor inflãmavit. Dignum factum,
 cuius auctori, vel in humanis degenti, extru-
 antur templa, aræque consecrentur. Equidẽm
 nullum huic, scio, antiquitatis exemplum con-
 ferri posse. Non enim tibi, aut ciuica, aut mu-
 ralis, castrensisve corona debetur; sed quia ci-
 uem Cœlo conseruasti, cœlestis. Iam non attinet
 ulterius virtuti tuæ debita scrutari preconia.
 Nam intra huius stagni ripas immensum tu-
 arum laudum Oceanum comprehendi, omnes
 intel-

intelligunt. Et miror profecto, cur aqua illa
in crystallum durata, tantum tuae charitatis
argumentum intra se clausum non seruarint.
Tum enim Mida felicior, cœnum illud ani-
mati cadaveris in aurum innocentiae commu-
tasti. An eius stupidum, & quasi saxum ad
virtutem, ingenium, verius tua luce animasti;
quàm olim lapideam Memnonis statuam pa-
rentis Auroræ radijs vocalem esse factam, fin-
xit antiquitas? Hoc certum est, Ignatium te
esse non putabas, nisi & ipse arderes, & alios
inflammares. Fortunam hic arguerim quod
Ignatium sui tam prodigum ignis in carcerem
conijci, tanquam furem, maleque verberibus
accipi passa fuerit. Sed ipsa Loyola innocentia,
magnum illi ruborem iniecit; & vincere huma-
nos animos assuetam, vinci tandem docuit;
quoniam dum illa in insontem reum verberibus
irruit, tum eundem nõ furem, sed magis suamet
vitæ prodigum inuenit. Profecto potius quàm
illa fictis criminibus, verisve pœnis Ignatij in-
nocentiam intercipere potuisset, Ignatiana in-
nocentia sepulchrum ei capere contigisset. Pu-
taret aliquis hoc contra legem naturæ factum,

nisi iniuriarum acerbiter aquo animo perpe-
 ti, pro lege Christi sectatoribus haberetur, regis
 esset. Sed quis iam Loyola, Regulos, Carones,
 Aemilios infra te esse non fateatur? In hunc
 modum non homines fortune resistant, sed eam
 dem Caelites calcant. Hec in a constantia eo glo-
 riosior est, quo magis a leuitate ignis abhorretur.
 Hec, inquam tua constantia nos docet, pati for-
 tia Christianum esse non Romanum. Hoc asser-
 seram, Caelestem tuum animum, ego quidem aris-
 matum in corpore mortali stationem voti a per-
 gisse, humane imbecillitate conditionem a se in
 uicta pugna repulsurum. Quod vel dum meri-
 diana veluti in luce apparuit. Ad Ascaniam, Atque
 te robustior, contraret opinio omnino obice, quae
 sibi onus condende sacra societatis, sigillatim
 qua non nisi caelum esset in terris, in quavis sua
 uis, quo verius Pythagor ea hinc mania non de
 concentu cordarum, sed e consensu cordum
 sonaret. Et sane felix, si summi suscipi operis
 exitum illa flamma, qua eorum caput sepe
 praesul-
 xerat, portendebat. Vulnatum videlicet est, videtur
 sam olim supra caput summam, utamque
 navigationem. Ascania, ad Romanam Imperij
 fasti-

*fastigium secundum cursum Seruio Tullio, Lu-
 cio Martio reportandam de hoste victoriã præ-
 sagiuiffe. Et quidem tum se se ostendit hero-
 em, nõ ex hac mortalitate concretum, sed è Ca-
 lo delapsum, quem admodum veteres existima-
 bant. Magna enim curare Diuinum est. Sic
 Hercules habitus est Iouis filius. Sed qui è
 Calo erat ad Cælum iam redit Ignatius: haud
 vitæ negatur, sed vitæ mortali. Quid dicē-
 dum iam superest? Migrarent ex hominibus vi-
 tia, si eo animo vitam ingrederemur, quo eam
 Ignatius egressus est. In eodem enim lecto, & spi-
 ritus eius, & virtutum cultus effluxit: quem si
 attentius considerare volumus in Ignatio, vi-
 rorum omnium virtutes discamus. Verũ cui
 nomen ab ipso Natali dedit ignis, quidni mor-
 ti quoque parentaret? Et ecce ad eius tumu-
 lum præfulgent sydera; nimirũ hæc extincto soli
 succedunt. Et quis ibi Cælũ non agnoscit, ubi
 stelle nitent? quas vel ambitiose illuc descēdisse
 crediderim, ut Ignatij luce magis, quàm ipsius
 met olis illustrarentur. An potius ardere ibi
 decreuerant ad conseruationem Societatis, ut
 olim vestales flãma ad custodiã Romani Impe-*

rij vigilabant? An ibi conſtiterunt, ut Ignatij cineres plus honoris poſſiderent; quod ab illis perfectiſſima virtutis exemplum aptius capere licebat, quàm olim Pythica cortina, Ammonisque fonti dabatur; quod inde ſuperſtitioſa emittebantur oracula? An has miſit ſtellas Calum, ut ita dixerim, inuidum; quò Loyole corpus ſurriperent? Orta eſſe ſydera, ali- que ab aqua veterum Philoſophorum tulit opinio. Hæc certe ſydera, quæ ad Ignatij ſepulchrum ardent, nullum aliud ſui principium habuiſſe crediderim, quam eiſdem lachrymas, quas, adhuc inter mortales agens, effudit. Oh Pluias lachrymarum, aurea illa certè nobiliores, qua olim Iouem in terras deſcendiſſe, mē- tita finxit antiquitas. Et merito ſanè ex illis lacrymis orta ſunt ſydera: Nam quia ex Ignatij oculis emanarunt, igneæ fuiſſe guttæ, non lachrymæ, dicendæ ſunt. Inter hæc ſydera Loyoleæ virtutis excellentiam veſtrarum mentium oculis clariùs inſpiciate A. A. Oratoria enim lumina extinguuntur.

Dixi.

MC

